

ÖSSZEGABALYODVA

TANGLED
IN *Tinsel*

ÖSSZEGABALYODVA

TANGLED
Tangled
IN

TRILINA PUCCI

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Trilina Pucci: Tangled in Tinsel
First published in 2022 by Trilina Pucci LLC

Fordította
Pálffy Dorothy

Szerkesztette
Kovács Dóra

Borítóterv
Ashes and Vellichor

ISBN 978-963-636-731-2

Minden jog fenntartva

© Trilina Pucci 2022
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Pálffy Dorothy 2025

Zeneszámok:

1. *Baby, It's Cold Outside* – Frank Sinatra
2. *Rockin'Around the Christmas Tree* – Brenda Lee
3. *Kiss Me It's Christmas* – Leona Lewis
4. *Naughty List* – Liam Payne & Dixie D'Amelio
5. *It's Beginning to Look a Lot Like Christmas* – Michael Bublé
6. *Blue Christmas* – Elvis Presley
7. *Underneath the Tree* – Kelly Clarkson
8. *All I Want for Christmas Is You* – Mariah Carey
9. *Let It Snow! Let It Snow! Let It Snow!* – Frank Sinatra
10. *I Saw Mommy Kissing Santa Claus* – The Jackson 5
11. *Sleigh Ride* – The Ronettes
12. *Step Into Christmas* – Elton John
13. *Christmas Wrapping* – Spice Girls
14. *White Christmas* – Bill Pinkney and The Drifters
15. *My Kind of Present* – Meghan Trainor
16. *Santa Baby* – Eartha Kitt
17. *Mistress for Christmas* – AC/DC
18. *Back Door Santa* – Clarence Carter
19. *Christmas in Hollis* – Run-D.M.C.
20. *Jingle Bell Rock* – Hall & Oates
21. *I'll Be Home for Christmas* – Tate McRae
22. *Kiss You This Christmas* – Why Don't We
23. *Merry Christmas, Baby* – Christina Aguilera
24. *Last Christmas* – Wham!

*Hosszú autós beszélgetésekhez, térdet remegtető
felfedezővideókhöz, és karácsonyi mókákhoz.*

Katie, ez nekünk szól.

*És mindenki másnak, aki menekülni szeretne egy
máskülönbben „muszáj még egy mély lélegzetet vennem”
típusúnak ígérkező nehéz naptól. Ez a könyv a tiétek is.*

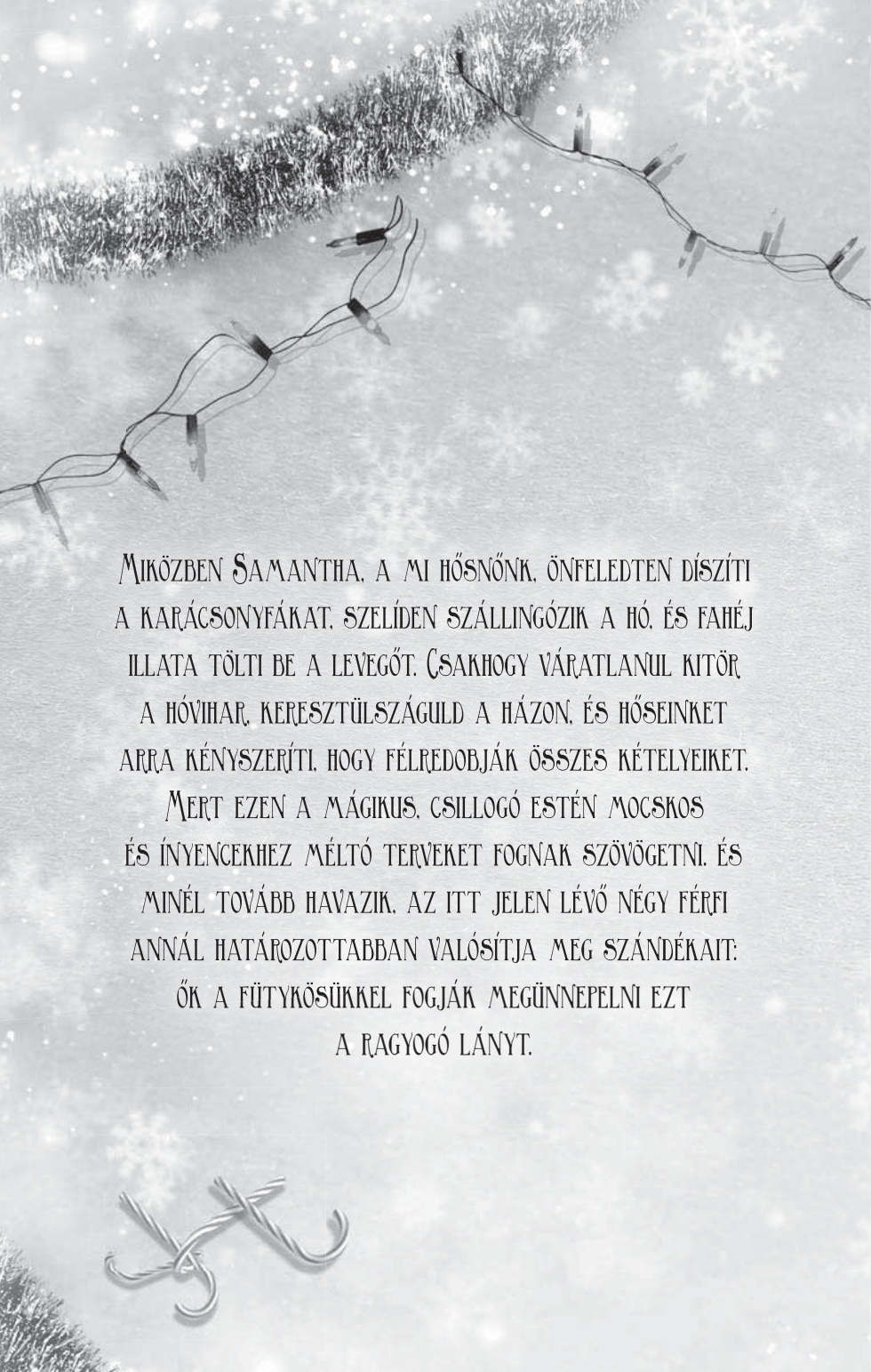
Íme, egy kis pajzánkodás a karácsonyi időszakhoz!

Kedves Olvasóm!

Ebben az évben valami mókásat és különlegeset szerettem volna alkotni magunknak. Úgyhogy elhatároztam, hogy egy lehetőleg *minden nőnek* szóló élményt teremtek ezzel a könyvvel. Ami azt is jelenti, hogy a hősnőt nem írom le részletesen. Szándékosan teszem, hogy mindenki, aki olvassa, önmagát vagy egy hozzá hasonló nőt képzelhessen a helyébe. Igazán megpróbáltam olyannyira semlegesén ábrázolni, amennyire lehetséges volt. Szóval, élvezd, mert ez *neked* készült, meg *neked*, és *neked*, no és NEKED!

Sok puzsi: Trilina

MIKÖZBEN SAMANTHA, A MI HŐSNŐNK, ÖNFELEDTEN DÍSZÍTI
A KARÁCSONYFÁKAT. SZELÍDEN SZÁLLINGÓZIK A HÓ, ÉS FAHÉJ
ILLATA TÖLTI BE A LEVEGŐT. CSAKHOGY VÁRATLANUL KITÖR
A HÓVIHAR, KERESZTÜLSZÁGULD A HÁZON, ÉS HŐSEINKET
ARRA KÉNYSZERÍTI, HOGY FÉLREDOBJÁK ÖSSZES KÉTELYEIKET.

MERT EZEN A MÁGIKUS, CSILLOGÓ ESTÉN MOCSKOS
ÉS ÍNYENCEKHEZ MÉLTÓ TERVEKET FOGNAK SZÖVÖGETNI, ÉS
MINÉL TOVÁBB HAVAZIK, AZ ITT JELEN LÉVŐ NÉGY FÉRFI
ANNÁL HATÁROZOTTABBAN VALÓSÍTJA MEG SZÁNDÉKAIT:
ŐK A FÜTYKÖSÜKKEL FOGJÁK MEGÜNNEPELNI EZT
A RAGYOGÓ LÁNYT.

PILLANTSUNK CSAK BELE, HOGY MI IS LÁSSUK,
MIKÉPPEN BONTAKOZNAK KI AZ ESEMÉNYEK!
CSATLAKOZZATOK!
NAGYON MOCOSKOS KEFÉLÉSEKNEK LESZÜNK TANÚI.

egy

•••

„Bébi, odakint hideg van.”

Karácsonyi zene zeng a fülemben, miközben a hatméteres duglászfenyőt méregetem. Az ilyen pillanatok miatt éri meg igazán lakberendezőnek lenni. Hagynak egyedül dolgozni, meghatározatlan költőpénz felett rendelkezhetek, hogy felékesítsem a belső tereket ebben a kényelmes és extravagáns faházban.

Magamban mosolygok, miközben kipillantok a szelíd havazásra a kandalló mellett a padlótól a mennyezetig húzódó üveglakokon át. A tűz csendesen ropog a kandallóban, amelynek környékét éppen most díszítettem fel magyalágacskákkal.

Ha a vendégek, akiket várunk, nem fognak azonnal csupa *óóó*ban és *hűhű*ban kitörni, amikor ebbe a mesés helyiségbe lépnek, akkor én személyesen fogom őket hógolyókkal meghajigálni. Már maga a kilátás is olyan, mintha egy Hallmarkon látható mozifilmben lenne, amelyben a hősnő

egy soha egyetlen vásárló által sem látogatott virágboltban dolgozik, és mégis a normális lakásköltségeket messze meghaladó házban lakik, amelyhez hat számjegyű fizetés szükséges, dollárban. *Egek, imádom az ilyen filmeket!*

De még ha a megrendelőimnek nem is tetszene, amit csinállok – *de imádni fogják* –, az élet akkor is lehetne rosszabb. Higgyenek nekem! Tavaly azt kellett hallgatnom egy nőtől, aki túl sokáig engedte, hogy a pincsikutyái a száját nyalogassák, hogy milyen *kockás* az új *tarkabarka* takaró. Mintha a kutyusok *tényleg* bekúsztak volna a nyelvükkel egészen a rágófogáig. Megborzongok, amikor eszembe jut, hogy milyen gusztustalan volt az egész.

De ez az év új rendszert hozott. *Kívül* kerültem Karenékén, és *beestem* a létező négy legjobb megrendelő életébe, akiket egy lány csak kívánhat magának.

Félrebillentem a fejemet, és próbálom a tökéletes helyet kiszemelni a csillag számára, amelyet a kezemben tartok, de a zenét a fülemben csengetés zavarja meg.

– Helló, mi újság? – kérdezem, megbököve az egyik Air-Podomat, mert már tudom, ki az. – Térdig vagyok az arany-meg ezüstszínű lamében, és a piros gömbökben.

A lánytesóm, Elle felhorkan a vonal másik végén.

– Jobb, mint ha kékek lennének.

Lábujjhegyre emelkedem a létrán, és odaillesztem a csillagot a legeszményibb helyre.

– Hülye vagy. De mi újság? Gyorsan mondd, mert elégé biztos vagyok abban, hogy Mr. Price és a kollégái nemsokára visszaérnek.

Elle füttyent.

– Várjunk csak, te megint annak a forróvérű vezérigazgatónak dolgozol? Ezt nem mondtad, amikor reggel elröngyöltál innen.

– Először is, késésben voltam, mert az utak már akkor is csúszósnak tűntek. Másodszer, igenis említettem neked, hogy jó mókának ígérkező ünnepi dekorációkat fogok készíteni egy ki kicsoda jellegű magánbulihoz. Csak ennyi az infó, amit tudnod kell.

De ő még csak nem is figyel oda rám, és egyre folytatja.

– ...És ne feledkezzünk meg a hasonlóképpen kufircolásra ingerlő kis csapatáról. Ők lennének a kollégák? Mert én legszívesebben úgy képzelem el őket, hogy a nyelvük éppen benne van az én tudod-mimben...

– Atyaisten! – szakítom félbe dühösen. – Most leteszlek. Olyan undorító vagy! Dolgozom. Mit akarsz?

Szinte látom magam előtt a gonosz vigyorát.

– Ugyan már. Valld csak be! Te még soha, de soha nem gondoltál erre?

Hátranézek a vállam felett, és csak azután válaszolok.

– Én tökéletesen valóra tudom váltani a fantáziáimat a vibrátorom segítségével. Tessék. Most boldog vagy?

– Olyan unalmas tudsz lenni...

– Leteszlek – dudorászok türelmetlenül.

– Várjál! Azért hívtalak, mert láttad a mai híreket?

A fejemet csóválom, miközben lemászom a létráról.

– Nem. Mi olyan érthetetlen azon, hogy *dolgozom*?

Elle televíziójának a hangja felerősödik, és most már én is hallok minden szót.

– *Ha önök fehér karácsonyra vágyakoztak, úgy tűnik, Fagy Jankó végre befutott. A keleti parton rekordmagasságú óra*

számíthatunk, Stanislaus megyében és körzetében pedig nem is néhány centiméterre, de lábszárközépig érő óra is. És mindez igen gyorsan bekövetkezhet, emberek. Biztosítsák be magukat a hideg ellen, mert, mint láthatják, a hőmérséklet percről percre zuhan. Itt az ideje, hogy behordják a tüzelőt a kályhákhoz, és lebonyolítsák az utolsó látogatásokat a boltokban, mert kelteni fog a piritásra váró pillecukor a következő hétre. Amit most látnak, az a 80-as sztráda, és máris dugó van...

Elle hangja ismét felerősödik, a tévé pedig elhallgat.

– Te nem a 80-ason jössz? Sam, légy szíves, mondd azt, hogy már elkészültél a melóddal, és három percen belül hazaindulsz.

Hátranyúlok a hátsó zsebembe, és előveszem a telefonomat. *Basszus, basszus, basszus!*

– Sam! – kiabál Elle, de nem válaszolok.

A térképeket nézem a kijelzőmön. Ami egyórás utat jelentett nekem idefelé, az visszafelé máris legalább hatórásnak néz ki.

– A francba! – suttogok magam elé.

– Mondtam neked, amikor reggel elindultál – mérgeledik Elle –, hogy vihar lesz. De te soha nem hallgatsz rám...

– Eleanor! – szakítom félbe. – Hagyd abba a szövegelést! Be kell fejeznem ezt a fát, és neked majd körbe kell telefonálnod, és kiderítened, hogy találsz-e nekem egy közeli szállodát. Ki van zárva, hogy az én Porschémmal le tudok jutni erről a hegyről. Máris el vagyok cseszve.

– Te seggfej, megőrültél? Felejtsd el a fát, és futás! Vész-helyzet van! Talán már egy szállodaig sem jutsz el.

– Nem tudnál kicsit kevésbé drámai lenni? Jól leszek. De ezt be kell fejeznem. Most láss neki, és keress nekem egy rendes szállodát! Kérlek szépen, és köszönöm!

Már majdnem leteszem, de még sietve hozzáfűzöm:

– Teljes üvegfalás kilátással. Köszí!

Elle gúnyosan belemordul a fülembe, miközben a bejárati ajtó lendületesen kivágódik. Hideg szélroham tör be, olyan erős, hogy hátratántorodom. Hó tódul be a szobába, egy *nagyon* kék szempár kíséretében.

– Mennem kell – tuttogok, bár nem tudom, hogy Elle még vonalban van-e. Kiszedem a fülhallgatómat, és zsebre vágom az egészet.

Alec Price ott áll a nagy méretű bejárati ajtóban, és enyhén ősülő, só- és borsszínű hajáról sepri le éppen a havat, miközben üdvözl. Még csak negyvenéves, mégis illik hozzá, ahogyan kinéz.

– Samantha!

Mindig tart egy kis szünetet, amikor kimondja a nevemet. Mintha gondosan megválogatná a szavait. Ez, képletesen szólva, kibillent az egyensúlyomból. Oké, talán van néha olyan, hogy máskor is megingok, de az ő közelében mindig nehéz higgadtnak maradnom.

Miután visszadugtam a telefonomat a sötét színű, testhez álló farmerom zsebébe, felöltöm a „professzionális” mosolyomat. Alec közben felém jön, és csatlakozik hozzám a nappaliban.

– Húha, most aztán igazán rázendített odakint, hát nem? És ha már erről van szó...

Hirtelen ledermedek, és elhallgatok, mert esküdni mernék, hogy Alec kék tekintete éppen most siklott végig az alakomon. *Végiggusztált. Nem, ez nem lehet igaz.*

Megköszörülöm a torkomat, és próbálok magamhoz térni.

– Öhmm... Hallom, nagyon bedurvult a vihar...

Atyaég! Most megint megtette. Végignézek magamon, egy, a vállamról lazán lehulló, krémszínű pulcsi van rajtam a testhezálló, sötét farmerom felett. Töprengek, mi a fene történik most, és közben ő élém áll.

Valószínűleg valami gond van a szerelésemmel. Az nem lehet, hogy gusztál engem. Nem a szokásos munkaruhám van rajtam, de hát a hegyekben vagyunk, és hideg van. Mit vár el tőlem, hogy milyen öltözéket viseljek? Kinyitom a számat, hogy befejezzem a mondatomat, de ő fütyül rá, helyette inkább ő beszél.

– A nappali tökéletes. Majdnem olyan csodálatos, mint maga. – Megint elhallgat azon a bizonyos módon – mélyen belélegzik, és kiengedi a levegőt –, aztán hozzáteszi: – Alig várom, hogy felfedezhessem minden egyéb tehetségét, amit rejteget előlem.

A hangjában hallható reszelős íz végigfut a bőrömön, megborzongat, és rejtett libabőröt hagy maga után. *Fogd be a szád, Samantha!* A fogaim közé kapom az ajkamat, amint próbálok kibogozni az agyam zűrzavarát. De egy kicsit sem sikerül, és mindössze ennyit bírok kinyögni:

– Egyéb tehetségemet...?

Mi a nyavalya történik?

Leestem a létráról, és bevertem a fejemet. Ez lesz az. És most ezeket álmodom.

A következő az lesz, hogy azt mondja nekem, térdeljek le, mert a számba akarja adni az ő drága jó, méretes cukorrúdját. De Alec csak a fenyőfákhoz lép.

– Nem gondoltam, hogy a karácsonyfák dekorációnak számíthatnak. Azt hittem, hogy besétálok, és csupa piros szín és magyal vesz majd körül, de ez kivételes. Nem más, mint maga a teljes gyönyörűség.

– Igen. A fenyőfák. Öhmm. – Elolvadtam, és nevetgélek.

Persze hogy a fenyőfák. Mi a francot gondoltam, hogy miről beszél? A hülye tesómat hibáztatom magamban az ostoba megjegyzéseimért. Elpirulok, de megőrzöm a mosolyomat, arrafelé fordulok, és elrejttem a többi.

– Nos, Mr. Price, könnyű feldíszíteni egy ilyen gyönyörű otthont. Ez a nyílt elrendezés a kedvencem, amikor egy nagy, egybefüggő belső teret kell otthonossá tenni. És ezek a duglászfenyők... – fordulok vissza –, igazán természetesek, nagyon jó velük dolgozni.

Uramatyám, tényleg ilyen forróság van idebent? És komolyan azt mondtam, hogy természetesek? Ne legyél már ekkora ribi! HAGYD ABBA A KURVÁLKODÁST!

Megigazítom a pulcsim nyakát, miközben Alec lenéz rám, és vigyorog.

– Hívjon Alecnek! – A tekintetünk összeakad. – És Samantha, bármikor a kezébe veheti az én természetes fámat.

– Értettem – felelem, és mint valami idióta, a két mutatóujjammal felé lövök, mint két kis pisztollyal.

A franc essen belém! Mit csinálok? Most már hivatalosan utálok magamat. Hogy engedhetem meg magamnak, hogy a harmincas éveimben ilyen borzalmas legyek?

Védekezésül csak annyit, hogy ez a pasi tényleg iszonyú szexi. Legalább száznyolcvanöt centi, egy centivel sem kevesebb. A válla olyan széles – és talán nem téves a következtetés –, hogy profi rögbijátékos lehetett. Na és az állvonala. Superman csak nyálas kiskölyöknek látszik mellette. *Bocsesz Henry Cavill, de Alec jobb verzió nálad.*

És tud is hatni a jelenlétével. Nem rámenős, nem megfélemlítő. A figyelme inkább mintha törődés lenne. Minden pillantása azokból a kristálykék szemekből természetesen tűnik, és azért is szexi, mert azt az érzést kelti, mintha te pontosan jó helyen lennél akkor és ott. Csakis azért, hogy ő rád nézhessen.

Alec alapvetően kurvára szexi.

Összeszorítom a számat, mert a zavart, ami legbelül a hatalmába kerített, most szerencsésen elfedi a meglepetés: a bejárati ajtó újra kivágódik. Még több hó és még több férfi áramlik be rajta.

Vagy inkább isteni, elbűvölő rosszfiúk.

Csakis így írhatom le Alec barátait. Abban az évben, amikor a lakberendezőjük lettem, eleget láttam ahhoz, hogy megerősödjön ebbéli véleményem. Gyönyörű férfiak borzalmas ötletekkel, és tökéletes mosollyal ahhoz, hogy mindet rád tukmálják.

Olyan férfiak, akiknek boldogan hagynád, hogy akár tönkre is tegyenek, mert jobb, ha megkapod őket egyetlen éjszakára, mint ha egyre sem. És csak ennyit kapnál: egyetlen éjszakát.

Abból, amit eddig láttam, az következett, hogy nincs duplázás. Soha.

– Egy fenét, Alec, igazi hóvihar tombol odakint.

Ez Reed.

Ő a szőke srác. De mintha az egyetlen szőkeség lenne, akivel kufircolni akarnál.

Aranybarnára napozott bőre van, mintha ebben a pillanatban tért volna vissza valami vitorlás túráról. Úgy fest, mintha egy J. Crew-hirdetésből lépett volna ki. A fogai olyan fehérek, hogy már azon is elcsodálkozol, hogy egyáltalán kávézik. És az a *dugjunk egyet* üzenetet küldő zöld szeme a tökéletesen belőtt hajával olyan szexepillel ruházzák fel, hogy arra vágysz, bárcsak azt kívánná tőled, hogy vedd le a bugyidat. Mert ha csak egy percet is eltöltesz a közelében, már semmi másra nem vágysz, mint egy ilyen invitációra.

Reed még a bankszámlájánál is vonzóbb, ami pedig meglehetősen vaskos.

És ha jól emlékszem, márpedig igencsak, még meztelenül is alszik.

Erre úgy jöttem rá, hogy egy reggel túl korán érkeztem hozzá ahhoz, hogy a hálósobájában kezdjek dolgozni.

Elméletileg nem kellett volna otthon lennie. Felállt, viGYorgott, lustán a fürdőszobájába sétált, miközben a tenyerébe fogta szép darab, reggeli állapotban lévő szerszámát, és rám köszönt.

– Jó reggelt, Sammy! Éppen a mai napról álmodtam.

Nagyot nyelek, amint visszaemlékszem, hogyan álltam ott, és csak bámultam, mint aki még soha nem látott farkat életében. De hát az övé igazán lenyűgöző volt, valóságos unikornis a fütykösök között. Királyi. *Termetes. Egek, bárcsak soha többet nem jutna eszembe ez a szó!*

Újabb hang tölti be a helyiséget, és visszaránt a jelenbe.

– Annak a béna kis városi szeszboltnak csak olcsó vacskjai voltak, de az a jó hír, hogy a buli elmarad, szóval nincs jelentősége.

Helló, Cole!

Vele csak egyszer találkoztam. De az is elég volt ahhoz, hogy impozáns képet kapjak róla. Először is az, ahogyan képes viselni egy öltönyt – azonnal a *komolyság* benyomását kelti. Csakis így lehet leírni, mintha a *Peaky Blinders*-ből lépett volna ki mint karakter. A ruházatának minden vonala éles és kimért, mint ő maga – pont arra való, hogy a nők lélegzete elakadjon, és a férfiak összezsugorodjanak a közepében.

Másodszor, ő is tudja mindezt, mert világos, hogy Cole az, aki mindent az ellenőrzése alatt tart. És pont. Itt van a vége.

Restauráltam San Franciscóban, az Alamo Square parkkal szemben egy viktoriánus házat, ami az ő tulajdona. Egyetlenegyszer vitt körbe, és kiterjedt anyagot készített velem, aztán át is nézte a jegyzeteimet, és kijavította a központozásomat. Fölényeskedő volt, parancsoló, és ennél fogva nagyon leereszkedő is. És furcsa módon, esküszöm, hogy azok a hálósobába való csokoládébarna szemek mégis égtek a gyönyörűségtől minden egyes ledorongolás alkalmával.

Ha őszinte akarok lenni, bevallhatom, hogy álmaimban már többször voltam a titkárnője. Négykézláb másztam körben a hálósobájában, miközben elfenekelt az erős kezével, mert elfelejtettem kitenni a vesszőt a „de” szócska előtt.

Miután befejeztem a munkámat nála, azzal mutatta ki a megelégedését, hogy egy bámulatos, hófehér kálákból álló csokrot küldött, egy kártya kíséretében: *Ön felülmúlta a várakozásaimat. Érdeklődéssel nézek elébe további, lakáson belüli együttműködéseinknek.*

Nos, nem kizárt, hogy ezt a kis kártyát a fehéreneműs fiókomba rejtettem el.

Hirtelen az arcomba vág, amit Cole épp most közölt, és kiránt az emlékeimből. *A buli elmarad.*

Alec felé fordulok, és ránézek.

– Elmarad a parti? Az időjárás miatt, ugye? Össze kell pakolnom, és kocsiba kell ülnöm, még mielőtt...

Nehezen feledhető gödröcskék jelennek meg előttem, és szakítanak félbe.

– Nincs szükség magyarázkodásra, Sam. Hadd segítsék! *Jace.*

Jace nem más, mint a csapat golden retrieverre emlékeztető, lelkes energiaforrása. És egyben a legfiatalabb is, egy hajszállal negyven alatt.

Megbízást kaptam tőle egy olyan ház belső terének kialakítására, amit Jace a mamájának és papájának vásárolt. Bostonból költöztette őket oda. A legédesebb élményben volt részem. Végtelenül hálásak voltak, amolyan igazi jóra való emberek. Láthattam, hogy Jace mitől lett olyan kedves ember, mint amilyené vált.

Még akkor is, ha kevésbé kifinomultnak tűnik. Hullámos, fekete haja van, a testét tetoválások borítják, és maga a két lábon járó kísértés. A kedvenc tetkóm a kulcscontja fölött látható, és a torkát díszíti: angyalszárnyak pompáznak rajta.

De hamarosan rájöttem, hogy ez nem egészen pontosan adja vissza az ő személyiségét.

Emlékszem, hogy rajtakapott, amint megbámulom az ábrázolatot, és felajánlotta, hogy megmutatja a többit is... félmeztelenül. Pálcikás jégkrém lett belőlem egy forró járdán. Nem bántam, hogy a mellbimbójában is piercingek voltak. Elvörösödtem, és zavarba jöttem, de Jace kivárta, amíg magamhoz térek – állt, és engedte, hogy alaposan végignézzem.

A legtüzesebb élmény volt életemben, pedig még csak hozzá sem értem. Jace hagyta, hogy körbejárjam, és odahajolva megcsodáljam a művészetet a bőrén, aztán így szólt:

– Nem is volt olyan nehéz, igaz?

Ördögi megjelenése ellenére Jace mogyorószerű szemecsdordultig tele van lélekkel. Olyan ő, mint egy ölelés. Azt szeretnéd, hogy szorosan magához öleljen, és te szárazon megkeféled a lábát.

Jace elmegy Alec mellett, megragad egy dobozt a megmaradt díszítésekkel, és lecsukja a tetejét.

– Hova kívánod, Sam?

Nyelek egyet, mert a fejemben köd keletkezett, aztán viszonzom a mosolyát, és kibököm:

– Az alagsorba.

Mielőtt megköszönhetném, Alec felkap egy másik dobozt. Aztán Cole megy el mellettem szó nélkül, őt pedig Reed követi.

Nem tudok megszólalni, amikor körülnézek, mert azt látom, hogy négy erős férfi cipeli a súlyokat helyettem. Nos, talán nem olyan nehezek a dobozok. A legtöbb már kiürült. De akkor is a raktárban a helyük.

Már visszafelé jönnek lentről, mire képes vagyok magamhoz térni az ámulatomból, és odamegyek a lépcső tetejéhez.

– Köszönöm! – lehelem. – Maguk a legjobb megrendelők, akiket egy lány csak kívánhat magának.

Alec megáll előttem, két lépcsővel lejjebb, így pont egy vonalban van a szemünk. Beleharapok az alsó ajkamba, ami ideges szokásom, mert Alec két nagy, meleg keze megragadja a csípőmet. *Megérintett. Ó, Alec most megérintett!*

Miközben fellép az utolsó két lépcsőfokra, és gyengéden félretol az útból, így rákényszerülök, hogy ráemeljem a tekintetemet.

– Ez a legkevesebb, amit megtehettünk, tekintve, hogy nem hagyjuk elmenni.

Pislogok. Megint hallucinálok, vagy most először. *Határozottan* álmodtam ilyet, de az ki van zárva, hogy a valóságban is megtörténhessen. Megrázom a fejemet, és ledermedek, amikor elenged.

– Hogy mit mondott?

Alec a többiek felé néz, akik vigyorogva elmennek mellette, be a konyhába.

– Havazik – mutat ki Alec az ablakon.

A fejem tétován követi az irányt, amit az ujjá mutat. Beletelik pár pillanatba, amíg ráébredek, hogy a fehér függönyöket félrehúzták, mert minden, amit az ablakokon kívül látni lehet – fehér. Nem is vettem észre, amíg elpakoltak helyettem. Túlságosan lefoglalt, hogy emiatt izguljak. Az egész testem lángol, mint egy tüzelő macskáé.

Basszus!

Alec visszafordítja az arcomat maga felé úgy, hogy egy ujját az állam alá helyezi.

– Maga nem megy sehová, drágaságom. Még csak az kellene, hogy részben én legyek felelős a haláláért.

Megrázom a fejemet, de ő csak mosolyog, miközben elveszi az ujját.

Nem maradhatok itt ezzel a négy fickóval... a jó isten tudja, mennyi ideig. Még fogkefém sincs. Se pizsamám. Jaj istenem, és mi van, ha kaksiznom kell? Itt nem fogom megtenni. Inkább kimerészkedem a hóviharba. Inkább halálra fagyok, mint a hajléktalan a *Scrooged*ban.

Hosszú lélegzet szakad ki belőlem, miközben az ablakhoz sietek.

– Nem, nem, nem. Biztos vagyok benne, hogy rendben lesz. Még mindig el tudok jutni egy szállodáig. Úgy értem... itt csak négy hálószoza van, és nem is akarok a terhükre lenni...

Két kezemmel az ablaküvegnek támaszkodom, és a szemem kikerekedik, a hangom teljes pánikról árulkodik, amely a hatalmába kerített.

– Hol van a kocsim? Nem látom a kocsimat!

Reed hangját hallom a hátam mögül.

– Ellepte a hó, édesem. Ameddig a szem ellát, és ez annyit jelent, hogy most éppen semeddig. A kocsni fehérbe temetődött minden mással együtt.

Mintha csak erre a jelre várt volna, csöng a telefonom.

A fülemhez tartom, és tudom, hogy Elle az.

– Nem látom a kocsimat!

– Micsoda? Nos, lehet, hogy jobb is így, mert sehol egy hotel. Minden szobát kiadtak. Az összes szállodában.

– Elle, itt négy hálószoza van. És öt ember.

Ó, istenem! Miért pont velem történik mindez? Elle meg kuncog, mert ő egy boszorkány.

– Nocsak, akkor ki fog ma éjjel négy tüzes fickóval hancúrozni?

A vállam előrebukik. Ez borzalmasan kínos lesz.

– Utállak.

– Én meg szeretlek. Essél teherbe, és aztán együtt felkészülünk a...

Lecsapom a telefont, és hátranézek a vállam felett. A márvánnyal borított konyhasziget felől négy férfi bámul vissza rám, amitől felgyorsul a szívverésem.

A tekintetem egyenként összeakad mind a négyükkel. Cole állkapcsa megfeszül ott helyben, ahol ül. Alec összefont karral dől neki a pultnak. Jace fél kézzel a pultnak támaszkodik, a másikkal egy szőlőszemet dob éppen a szájába. De Reed az, aki végül magához ragadja a figyelmemet.

– Tényleg nem maradhatok...

Rám mosolyog a csakis rá jellemző mosollyal.

– De hát, bébi, odakint tényleg hideg van.